

EN. BÜYÜK HAZİNEM

İCLAL DİKİCİ

EN. BÜYÜK HAZİNEM

İCLAL DİKİCİ

EN BÜYÜK HAZİNEM

© 2019, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: İclal Dikici

EDİTÖR: Burhanettin Düzçay

SON OKUMA: Hilâl Aydın

KAPAK RESMİ: Maria Brzozowska

GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malhköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Şubat 2019 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-190-6

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

EN. BÜYÜK HAZİNEM

İCLAL DİKİCİ

İclal Dikici

Çocuklarla birlikte hayal kurmayı, hayallerini yazmayı... Yaş almış insanlar ve hayvanlarla konuşmayı, dinlemeyi... Masalları, toprak kokusunu, eski kapılardan geçmeyi, farklı pencerelerden bakmayı... Kedisi Şanslı'yı, arkadaşlarını ve ailesini çok seviyor. Omzunun üstündeki başını değil, yüreğini kılavuz ediniyor...

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Bayan Pimpirik (öykü)

Teneke Uygarlığı (roman)

En Büyük Hazinem (roman)

Bölümler

Düldül Turizm	7
Pan Sanat Kampı	17
Kurallar.. Kurallar..	24
Size Bir Fıkra Anlatayım mı?.....	37
Furina Aşkına!	49
O Benim Dedem!	58
Tuhaf Bir Kız...	66
Ey Ruh! Geldiyse...	76
Kırıntı Nine	85
Özür Dileriz	90
Yıllardır Hayalini Kurduğu Şey...	103
Dağlar, Dağlaaar...	109
Kimin Başının Altından Çıktı Bu?	115
Dün, Dünde Kaldı...	124
Herkesin İyiliği İçin!	130
Gerekirse Patlat!	136
Yıldızay'ın Dedesi	141
Uyumak mı, Uyanmak mı?	145
Dede, Neredesin?	152
Kimsin Sen?	158
En Büyük Hazine	170

Düldül Turizm

Köyün girişindeki Küçük Bakkal, dar köy yolunun sol tarafındaydı. Gerçekten de adı gibi küçücüktü bakkal. Bahçe duvarına rengârenk çiçeklerin dikili olduğu teneke saksılar, bahçesine tahta masa ve sandalyeler yerleştirilmişti. Hemen yanında minibüs durağı vardı; köye gelen ve gidenlerin uğradığı, köyün yaşlılarının da buluşup sohbet ettiği... Durak, aynı zamanda şirin, küçük bir çay ocağıydı.

Başında kasketi, üzerine bir beden büyük gelen ceketle orta yaşlı bir adam, tek başına bahçede oturmuş, çayını tıngırdatıyordu. Sabahın erken saatlerinden bu yana, kim bilir kaçınıcı çayını içiyordu. Gözlerini dolmuş durağına dikmiş, başını tuhaf bir şekilde bir sağa bir sola, bir aşağıya bir yukarıya hareket ettirip duruyordu.

Küçük Bakkal'ın önünde bir taksi durdu. İçinden, bir kadın ve kız çocuğu indi. Kız ufak tefekti, annesinin küçük bir kopyası gibiydi. Özenle taranmış kumral

saçlarına renkli tokalar takmıştı. Cin gibi bakışlarıyla çevreyi inceledi.

Bagajdan valizlerini aldılar. Kadın hoşnutsuz, yüzünü buruştururken; kız, gözlerini kocaman açmış, merakla bakınıyordu. Kadın, tereddütlü adımlarla yürüdü. Küçük Bakkal'ın önüne gelince başını uzatıp içeriye seslendi:

“Bakar mısınız? Kimse yok mu?”

Adam, çayından kocaman bir yudum alıp sırtını dikleştirdi. Kasketini arkaya doğru itti, küçük gözlerini kırıştırdı.

“Kimse yok mu? Pardon, bir adres soracaktım da...”

Bakkal dükkânından çıkan tombulca bir kadın, ıslak ellerini beline bağladığı önlüğe sildi. “Buyurun!”

“Şey, bu adresi verdiler bize ama doğru yerde miyiz bilemedim? Pan Sanat Kampı'nı arıyoruz.”

Tombul kadın, bahçedeki adama başıyla işaret etti. “Hüseyin abi, sizi soruyorlar.” İşinin başına dönerken anneye kıza gülümsedi. “Buyurun oturun, ben size bir yorgunluk çayı getireyim.”

Hüseyin Efendi kasketini eline aldı, ayağa kalktı. “Ben kamp görevlisiyim, burada öğrencileri bekliyorum...”

Kadın kuşkuyla, tepeden tırnağa süzdü onu... Hüseyin konuşmaya devam etti:

“Saat başlarında hareket ediyoruz. İki posta götürdüm, şimdi on bir postasını bekliyorum. Çocuklar top-

laşsın, götüreceğim. Ama daha yirmi dakikamız var. Beklerken çayınızı için. Buyurun, buyurun.”

Kız hemen tahta sandalyeyi çekip oturdu, ilgiyle adamı incelemeye başladı. Kadın ise her an kalkmaya hazır bir şekilde, sandalyenin ucuna ilişti. Tombul kadının önlerine bıraktığı çayları yudumlamaya başladılar.

Kız, kadının kulağına eğilerek, “Anne,” diye fısıldadı, “şuna bak, nasıl da baykuşa benziyor. Başını, neredeyse üç yüz altmış derece döndürecek.”

“Şışt, önüne bak Çimen,” dedi kadın, kaşlarını çatıp kızına baktı.

Gergin olduğu her halinden belli oluyordu. Hiçbir şey beklediği gibi değildi, hayal kırıklığına uğramıştı. Huzursuz ve sinirli bir şekilde, çantasının sapını parmağında doladı, doladı... Şüpheli gözlerle çevresine bakındı, bakındı... Daha fazla dayanamadı:

“Bir yetkili karşılayacak sizi demişlerdi, hani nerede? Yok, bu böyle olmaz!” diye söylendi. Kızına dönerek, “Hayatta göndermem seni onunla! Hem kampı kendi gözümle görmem lazım. Ben bekleyemeyeceğim,” diye devam etti. Boğazını temizledi, yutkundu: “Şey... beyefendi, biz gideriz, siz zahmet etmeyin. Kamp ne tarafta? Çok uzak mı? Olmazsa taksikle gideriz.”

Adam parmağıyla, ilerideki ağaca çakılı, ok şeklindeki tahta tabelayı gösterdi. Üzerinde, Pan Sanat Kampı yazıyordu. “Uzak değil, yedi sekiz yüz metre. Yalnız yol çok dar, arabayla gidilmiyor. Yürüyeceğiz.”

Kadın kararlı bir ses tonuyla, “Olsun, burada bekleyeceğimize yürürüz,” dedi. “Hem bir değişiklik olur bize de...”

“Siz bilirsiniz... Oku takip edin, karşınıza çıkacak zaten.” Ağaca bağlı atını göstererek, “Bavulları bırakın, ben Düldül ile taşıyacağım onları,” dedi.

“Düldül mü?” Çimen kıs kıs güldü. “Şaka mı bu adam ya! Şakacı baykuş...”

“Şışt, çok ayıp kızım, koskoca adama öyle şeyler söylenir mi? Haydi, gidelim...”

Bir iki adım atmışlardı ki kadın durdu. “Bu nasıl bir yer, nereye düştük biz. Benim hiç içime sinmedi. Boş verelim kampa kızım. Ne olur ne olmaz diye odamı iki kişilik tutmuştum. Güzel güzel tatilimizi yapıp dönelim, ne dersin?”

Çimen itiraz etti: “Yoo! Ben çok eğleniyorum. Haydi, kampa gidelim.”

Yol boyunca konuştu durdu kadın, kampa varıncaya kadar susmadı:

“Köyde bir pansiyon ayarlayacağıma, kampta kalmak için ısrar etseydim keşke. Bak, gece gündüz telefonun açık kalacak, unutma! Şarj aletini aldın mı? Beni meraktan çatlatma. Bir şeye ihtiyacın olduğunda hemen yanındayım. Böcek ilacını aldın mı? Gece serin olur, üstünü örtmeyi unutma. Tanımadığın insanlarla konuşma. Kampı bir göreyim, beğenmezsem geri dönüyoruz küçük hanım, ona göre. Ya da şimdi dönsek mi acaba?”

* * *

Kampın öğrencileri gelmeye devam ediyordu. Küçük Bakkal'ın önüne, beyaz bir jip yanaştı. Şoför koltuğunda oturan erkek inip arka kapıyı açtı; arabadan iki kız, bir erkek çocuğunun inmesine yardım etti.

Adam, bahçede oturan Hüseyin Efendi ve diğer konuklarla kısa bir konuşma yaptıktan sonra, bagajdan çıkardığı üç bavulu Düldül'ün yanına taşıdı. Çocuklara bir şeyler anlattı, vedalaştı ve geldiği gibi gitti.

Oğlan, şapkasını başına geçirdi, büyükçe bir taşın üzerine oturdu. İki kız; Derin ve Sunaz, güneş gözlüklerini burunlarından azıcık aşağıya kaydırды, gözlüklerinin üzerinden bahçeyi süzdü. Derin, kaşlarını kaldırmış, meraklı gözlerle bakınırken; Sunaz'ın gözleri dehşetle açılmıştı.

İki arkadaş ana sınıfında tanışmış, pek anlaşamamışlar da o zamandan bu zamana da arkadaşlıklarını sürdürmüşlerdi. Birbirlerini iyi tanıyorlardı. Derin içinden, şimdi başlayacak söylenmeye diye düşündü. Yanılmamıştı...

"Berbat bir yer burası!" diye başladı Sunaz. Üstelik babasının şoförünün de, onları kampa kadar götürmeyip orada öylece bırakmasına sinirlenmişti. Kesik kesik nefes alıyor, durmadan söyleniyordu. Kesin annesinin fikriydi bu. "Kendi ayaklarının üzerinde durmayı öğrenmelisin küçük hanım!" derdi sık sık. Kesin onun başının altından çıkmıştı, çünkü babası asla ona kıyamaz,

bir dediğini iki etmezdi. Yurt dışında seyahatte olmasaydı, kızını bu durumda bırakır mıydı? Oraya kadar nasıl yürüyecekti?

Sunaz'ın konuşmalarını bıkkınlıkla dinleyen oğlan, yanaklarını şişirip uzun bir soluk bıraktı. Başını sağa sola sallarken Derin'e baktı.

“Sevgili abicim Deniz,” dedi Derin. Şirin görünmek için gözlerini kırıştırdı, zoraki bir gülüş yerleştirdi dudaklarına. “Ne kadar güzel bir yer, öyle değil mi?”

Deniz yanıt vermedi kardeşine, omuzlarını silkmekle yetindi. İçecek bir şeyler almak üzere bakkala yöneldi.

Köy minibüsü durakta durunca, bakkalın önünde bir hareketlilik yaşandı. Minibüsten inenlerin çoğu, Pan Sanaat Kampı'nın yeni öğrencileriydi. Onları yalnız bırakmayan aileleriyle Küçük Bakkal'ın önünde toplanmaya başladılar.

Bazı anne ve babalar, çocuklarından daha heyecanlıydı. Konukları karşılayan Hüseyin Efendi, kamp müdürü Selvi Hanım'ın saat tam on birde geleceğini söyledi. Onu beklerken çaylar içildi, kekler börekler yendi. Aileler sohbet ederken çocuklar da tanışıp kaynaşmaya başlamışlardı...

Selvi Hanım, saat tam on birde oradaydı. Yeni gelen öğrenci ve ailelerine kısa bir konuşma yaptı...

Kimi aileler, Küçük Bakkal'ın önünde vedalaştı çocuklarıyla. Bazıları da kampa kadar onlarla birlikte

yürümeği tercih etti. Önde kamp müdürü, ortada konuklar, Hüseyin ve Düldül ise en arkada yola çıktılar.

Kalabalık grup toprak yolda ilerlerken ince bir toz bulutu yukarıya doğru havalanıyordu. Puslu bir sonbahar sabahı gibi, göz gözü görmüyordu. Yoldaki taşlara ayakları takılıyor, küçük çukurlara bastıkça dengelerini kaybedip sendeliyorlardı.

Grubun arkasında kalan Sunaz, toz toprak yüzünden önündeki çukuru görmedi. Ayağı çukura girince de kendini yerde buldu.

“İmdat! Deniz yardım et lütfen! İnanamıyorum, bu da mı gelecekti başıma? Of ayağım!”

Deniz, geriye dönüp üstü başı toz içinde kalan Sunaz’a baktı. “Sunaz, bırak artık şikâyet etmeyi. Yola çıktığımız andan bu yana, vırvır dırdır söyleniyorsun,” dedi. Elini uzatıp kalkmasına yardım etti. Sonra da arkasına bile bakmadan hızlı adımlarla grubun ön tarafına yürüdü.

“Aşk olsun Deniz, ben burada neler çekiyorum, sen bırakıp gidiyorsun. Şu halime bak! Derin, şu kardeşine bir şey söyle, kalbimi kırıyor,” diye mız mızlandı Sunaz. Üstünü başını silkeliyordu. Jipten indiğinde moda dergilerinden fırlamış gibi görünen kız gitmiş, yerine üstü başı dağılmış, pislenmiş bir kız gelmişti...

Derin, teselli etmek için arkadaşının koluna girdi, “Her zamanki Deniz işte, boş ver sen onu,” dedi.

Sunaz, söylenmeye devam ediyordu:

“Haksız mıyım ama! Bu da nasıl bir kumdur anlamadım ki, ince bile denmez buna. Un gibi, ayaklarım gömülünce görünmez oluyor, sanki beni içine doğru çekiyor.”

Derin kıs kıs gülererek, “Değişik bir deneyim, keyfini çıkarmaya ne dersin?” diye sordu.

“Dalga mı geçiyorsun benimle! Ne keyfinden bahsediyorsun? İşkence bunun adı! Yaa, ayaklarım, terliklerim pislik içinde! Dünyanın parasını verdim ben bu terliklerle!”

Grubun en arkasından yürüyorlardı. Derin, hızlanmak için Sunaz’ın kolundan çekiştirdi.

“Kim dedi sana parmak arası terliklerle yola çık diye? Tatil köyüne geldiğini sanıyorsun herhalde. Kampın şartlarını okumadın mı, sitesini incelemedin mi?”

Sunaz, yanıtlamak için ağzını açmıştı ki arkalarından bir ses duydular. Başlarını çevirip baktıklarında, toz bulutunun içinde onlara doğru koşarak gelen birini gördüler. Soluk soluğa bir kız yaklaştı yanlarına.

“Yola yeni çıktığınızı duyunca yetişirim dedim, koştum arkanızdan. Kampa gidiyorsunuz, değil mi?”

Derin ile Sunaz, karşısındaki iri yarı kıza evet anlamında başlarını sallayıp tepeden tırnağa süzdüler.

Sırtında küçük bir çanta taşıyan kızın, sarı dalgalı saçları ve üstü başı toz içinde kalmıştı. Spor ayakkabılarının rengi beyazdan toprak rengine dönmüştü. Kot

şortunun üzerine yazılar, semboller çizilmiş, ayrıca rastgele çengelli iğneler tutturulmuştu.

Mavi gözleriyle sıcacık gülümsedi iki arkadaşa. “Merhaba, adım Mavi.”

Onların adımlarına karıştı adımları...

Toprak yolda yürüyen grubun ön tarafından neşeli sesler, kahkahalar yükseliyordu.

Deniz, yeni tanıştığı arkadaşlarından en çok Atlas ile Kaya’yı kendine yakın bulmuştu. Kolunu Atlas’ın omzuna atarak, “Çok komik değil mi? Adam bavulları Düldül’e yükleyeyim deyince, öylece kaldım!” dedi.

“Atın başına da şapka çok yakışmış. Geberdim gülmekten,” diyen Atlas kahkahayı bastı.

Bir iki adım arkalarında yürüyen Kaya, onların neşesine katılmak için adımlarını hızlandırdı. Biraz, belki birazdan da fazla kiloluydu Kaya. Sıcaktan, gözlüklerinin camı buğulanmıştı. Önünü görmekte zorlanıyordu. Oflaya pufloya Atlas ve Deniz’e yetişti. Eliyle, alnına düşen saçını geriye doğru itti; terden, jöle sürmüş gibi parlıyordu saçları. Durup kısa bir an soluklandıktan sonra,

“Ata bağladığı tahta arabaya, kocaman tekerlekler takmış. Tarih öncesinden fırlamış gibi görünüyor. Arabanın arkasına, plaka yerine Düldül Turizm yazmış. Evet, komik ama benim çok hoşuma gitti. Sevdim ben Hüseyin amcayı,” dedi.

Deniz, Atlas ile Kaya'nın ortasına geçti. İkisinin koluna girerek yürümeye devam ederken, "Ben de sevdim, Düldül Turizm de iyi fikirmiş. Ama sizi daha çok sevdim. Beş günlük kamp boyunca sizinle çok iyi vakit geçireceğimizi düşünüyorum," dedi.

Üç kafadar, toza toprağa bata çıka, güle oynaya yürüdüler...

EN BÜYÜK HAZİNEM

Bir yaz kampından ne beklersiniz?
Yeni arkadaşlarla tanışıp kaynaşmak...
Ayrılıklar, kavuşmalar...
Merak etmek, keşfetmek...
Geçmişle, korkularla yüzleşmek...
Macera...

Pan Sanat Kampı kapılarını açıyor
ve sizi maceraya davet ediyor.

ISBN: 978-605-285-190-6

9 786052 851906

www.tudem.com

    tudemyayingrubu